

ПРЕДГОВОР

Центърът е особено, свещено място на здраве и цялостност. Центърът е могъщ източник на сила и енергия. Ние сме в състояние да му въздействаме и да се възползваме от магията му. Предложените в настоящата книга методи имат за цел да ви вдъхновят за това.

В нея ще намерите не само идеи за промени с определено символно значение в подредбата на вашия дом, но и описания на творчески ритуали. Красивите ритуални церемонии са като животворни и целебни картини за моята душа. При изпълнението им често си служат със смоли и аромати за кадене, чието ухание може да докосне най-тънките ѝ струни и да пробуди архаични образи в съзнанието.

Живеем във време, в което сме подложени на постоянен поток от външни дразнители и импулси. Това според мен се дължи и на характеристиките на възходящата епоха на Водолея. В астрологията планетата Уран е свързана със знака на Водолея. Казано на по-достъпен език, Уран е силата на промяната и на вдъхновението, която може да доведе до революционни, проправящи нови пътища събития както в обществото, така и в индивидуалната психика.

Но влиянието на Уран може да бъде и вредно и деформиращо, ако стремежът към новото и различното се превърне в натраплива нужда, тъй като тя води до разпадане и загуба на личния център. Поради непрекъснатия наплив на външни дразнители вътрешните образи на душата остават потиснати. Те не са пъстри, силни, ярки, из-

обилни, така че трябва да им отделяме време, за да се взираме по-внимателно в тях. Напорът на образите отвън не храни душата. Напротив, той ни изтощава и ни отнема от нашия център.

Тази книга е едно напомняне да бъдем *бдителни*. За мен това означава да наблюдаваме проникновено, да разбираме чрез духа си, да тълкуваме формите, образите и символите, за да ги използваме осъзнато и по правилния начин, което е и един от основните принципи в магията.

Душата възприема най-фините зависимости, скрити за съзнателното, линейно мислене. Тя „мисли“ магически.

Душата (душевността, емоционалният свят) не може без образи и знаци, които да тълкува и разгадава. Това е характеристика на човешкото съществуване, която ни отличава от останалите жива същества. Магията не е банално магьосничество или нещо осъдително. Който я упражнява с бдителност, знае: магията е вътрешноприсъща сила на душата и на духовния интерес в нас сами да сътворяваме и предизвикваме събитията в живота си. Ако е насочена към самопознание и лично развитие, тази сила е целебна и свята, и храни душата.

На същата цел служи и моята магия на центъра. Тя би следвало да ни съдейства да намерим своето вътрешно равновесие и да останем в себе си въпреки забързаността на външния свят. Творческите ритуали в книгата ми могат да помогнат на душата да черпи от собствената си духовна сила и да се чувства истински у дома си в този живот – в собственото си жизнено пространство, в собствения си център.

Карин Брандл, лятото на 2002 г.

Центърът в едно помещение е много специално място със собствена магия и силно излъчване. То може да се сравни със специфичен тон. Тонове или звуците отекват равномерно във всички посоки. Техните вибрации се разпространяват под формата на вълни. Специфичният магически тон на центъра влияе на цялостната околна среда.

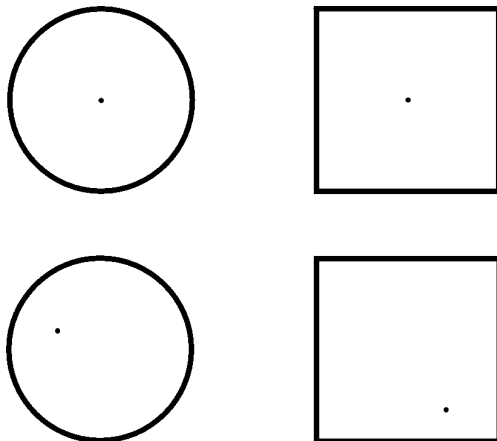
Още преди хилядолетия центърът се е смятал за свещено, духовно място. Въпреки че в наше време това разбиране не се поддържа, все пак у всеки от нас съществува склад със спомени, в който тази информация е все още жива. И мисля, че би било изключително полезно, ако отново пробудим това древно знание.

Много от днешните хора се чувстват като без корен или като „изтръгнати от своя център“ и се опитват да си помогнат по всякакъв начин. Медитация, йога, автогенен тренинг или релаксиращи техники – всички те са средство за възстановяване на връзката ни със собствения ни вътрешен център, чиито аспекти са както физически, така и духовни. Това би могло да стане и дори само с едната представа за центъра на жизненото ни пространство. Магията на центъра обаче не е чисто мисловна интерпретация, а действителна и използвана сила, което се надявам да изясня в тази книга.

**ЦЕНТЪРЪТ Е
ЕДНО МНОГО
СПЕЦИАЛНО
МЯСТО**

Съсредоточете се и разгледайте следните геометрични фигури. Спрете се поотделно на всяка от тях, като закриете останалите, и внимателно регистрирайте впечатленията си.

Точката в центъра и на кръга, и на квадрата предизвикват усещане за твърдост, стабилност и спокойствие. Тя е в такова съзвучие с фигурата, че почти не забелязваме присъствието ѝ. Точката в центъра изглежда като полюс в покой. Точката встрани от него обаче приковава погледа ни. Сякаш не е на мястото си. Създава в наблюдателя напрежение, което варира от безпокойство до дисбаланс.

Може би ще възразите с идеята, че напрежението е предназначено именно да пробуди вниманието ни. Наистина, понякога е точно така, но когато бива привлечено с някакво намерение, нашето внимание ангажира сетивата ни и не ни оставя да се отпуснем. Подложени на много стимули, ние се объркваме и се изпълваме с несигурност, тъй като в един момент не знаем накъде по-напред да се обърнем.

Вероятно осъзнавате колко неспокоен е съвременният живот главно поради факта, че сме заобиколени от безброй обекти, създадени с единствената цел да привличат вниманието ни. В повечето случаи – в името на консумацията на незначителни и излишни неща. Понеже не сме в състояние да изпробваме всичко едновременно, в крайна сметка се оказваме в безизходица.

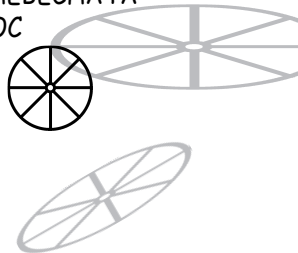
Когато сетивата ни биват бомбандирани от всякъде, ние се пренатоварваме и потискаме. Самі изпадаме от своя център, защото ни липсва отправна точка и ориентир. И тогава започваме да търсим места на покой, за да открием отново центъра си, което ще рече – да насочим вниманието си към самите себе си и към действително същественото в живота си.

Личната магия на центъра може да ни помогне и в това отношение посредством символичните си аналогии. Тя може да ни съдейства да не губим повече нишката към вътрешния си център. Само трябва веднъж съзнателно да я уловим.

Центърът наистина заслужава по-голямо внимание от наша страна. Като пъп на света и съответно – на собствения ни свят, той е символичен двигател на онова, което се случва в жизненото ни пространство. Той е геомантен, енергиен център. Представете си, че жилището ви е монтирано върху диск, чийто диаметър с точност отговаря на най-дългата му страна, а в средата му има ос, около която се върти всичко. Тази представа напомня за колелото на живота, движещо се ведно с променливата съдба. Но ако познаваме центъра, сами можем да завъртаме това колело, вместо да се оставяме на неговия ход, тъй като центърът всъщност е едно магическо място.

През античността къщите са били разпологани около вътрешен двор, който се е наричал

НЕБЕСНАТА
ОС

атриум. Атриумът бил защитен от силната слънчева светлина. С средата му често имало кладенец, който да освежава въздуха и около който се разигравал ежедневието. През седемдесетте години на двадесети век беше на мода да се строят сгради с атриум. И в тях сякаш действително съществува полюс на покой, около който стаите „се въртят“.

Китайските селяни наричат центъра на двора „мястото, откъдето един безсмъртен се изкачи към небето“. Според древна легенда, след като намерил своята трикрака, носеща късмет жаба, отзивчивият дух Лиу Хай се издигнал от центъра на двора в небесата. Там той се превърнал в божество на щастието, днес особено почитано в Китай. В тази връзка може да се приеме, че през геомантния център на една сграда преминава небесен лъч.

ВРЪЗКАТА МЕЖДУ ЗЕМЯТА И НЕБЕТО

Много древни сгради са построени около предварително точно определена централна точка. Често пъти тази точка, пъп или на гръцки – омфалос, била посочвана от жреци. Това бил свещен акт, който свързвал Земята с Небето и същевременно поставял новата сграда на предназначения ѝ в Космоса място. Тази централна точка обикновено се обозначавала със специален камък, гравирани плоча или олтар. В Средновековието така са били проектирани предимно църквите.

Строителите не били просто инженери. Те прилагали древни, предавани от поколение на поколение закони за хармонията (нашия западен Фън шуй) и създали произведения на архитектурата, съхранили се през вековете. Пропорциите на тези сгради следват вътрешна хармония, която се отразява в пристъпващите прага им хора, докато пространството я проектира към тях от центъра си навън.

В Индия центърът на сградата се нарича *брах-мастана*, а централната точка *брахмабинду*. Брахма е върховният индуиски бог на Сътворението и създател на Космоса. Така че средата – точката на Брахма – е място на изключително концентрирана, духовна сила, която, разпространявайки се към периферията, постепенно отслабва.

В някои шамански култури центърът на Космоса често се обозначава с изображение на Дървото на живота. То също образува свещена ос, свързваща Небето (короната на дървото), Земята (стъблото) и Подземния свят (корените). Понякога се намира на особено място в ландшафта, тоест – притежава земна форма.

Други „шамански дървета“ стоят единствено в центъра на вътрешния духовен ландшафт на племето. В транс шаманите символично се изкачват или слизат по Дървото на живота в центъра на света, за да общуват със съществата от различните сфери. Оттам те черпят своите лечителски сили и знания. Така че и в този случай центърът се възприема като Първоизточника, поставящ началото на всичко съществуващо.

Тайната на оста на живота може да се онаглежди и с някои факти от областта на биологията. Оплодена ли е една яйцеклетка, веднага започва да се дели и да се умножава. Новите клетки се групират около първоизточника, от който са произлезли. Начеващият живот първоначално има формата на малко кълбо, чиито части се подреждат около неговия център. Интересно е също, че с напредващия процес на делене клетките стават все по-диференцирани. Първите в центъра могат да се развият във всякакъв вид клетки, било то епидермални, органични или други, сякаш са снабдени със „свръхестествена сила“. Възникналите по-късно, по-диференцираните, не притежават толкова големи възможности.

ЛЪЧЪТ НА ДУХА

Лъчът на една особена енергия владее центъра и оттам се разпростира във всички посоки. Казано е, че който познава центъра на света, може да го преобърне. Средата е мястото, където не само се срещат небесната и земната енергия, но и където лъчът на Духа опложда Земята. Ето защо това място съдържа специфична творческа мощ, която можем да усилваме и насочваме. Духовното знание превръща обикновената геометрична точка в геомантен център. Следователно нашият център е свещеното средоточие на собствения ни малък житейски космос.

Естествено, би било добре, ако центърът на дома е точно в средата на дневната и всички останали помещения са подредени около него. Но малко апартаменти имат подобно разположение. Възможно е пътят на вашето жилище да се пада в коридор или в друга стая. Това обаче не означава, че е по-маловажен. Грижете се за центъра на жизненото си пространство, където и да се намира. Отбележете значението му, като поставите в него ценни за вас предмети. Ще се почувствате по-добре и ще можете да се центрирате (което важи и за гостите ви), тъй като през него преминава лъчът на Духа.

ЕЛЕМЕНТЪТ НА ЦЕНТЪРА

За китайците центърът на едно помещение е свързан с енергийните качества на земята. В случая не се има предвид материалният елемент земя, а една *действена сила*.

Петте китайски елемента огън, земя, вода, метал и дърво не се възприемат буквално като вещества, а като енергийни форми или действени сили, които както възникват една от друга и взаимно се стимулират, така и се борят една с друга и взаимно се подчиняват в безкрайния кръговрат.

В това взаимодействие земята има много особено значение. Тя се асоциира с центъра, докато останалите сили са свързани с четирите посоки.

Обърнем ли се към историческото минало на Китай, ще открием отлични примери за законите на аналогията, тяхното разбиране и въздействие. В по-ранни времена хората гледали на китайския император като на символичен център на народа. Животът на императора бил белязан от строги ритуали, от чието спазване по магически начин зависела съдбата на страната.

Някога императорът обитавал двореца си според сезоните. През пролетта отсядал в източната му част, в съответствие със силата на въздействие на елемента дърво. През лятото се премествал в южната, за да се свърже с огъня. Трябва да се отбележи, че китайските сезони са с около месец и половина по-кратки от нашите.

След китайското лято, някъде по времето на дните на кучето (от около края на юли докъм края на август), императорът живеел в централната част на двореца, където се намирал и храмът на предците му, който имал особено значение за ритуалите. Тази част била свързана със силата на земята. През есента императорът се местел в западното крило, което съответствало на елемента метал, а през зимните месеци живеел в северното, посветено на силата на водата. В зависимост от жилището си императорът носел различни по цвят дрехи. Зеленото е цветът на дървото, червеното – на огъня, жълтото – на земята, бялото – на метала и черното – на водата.

Ритуалната смяна на императорския дом имала магическо значение. Като най-високопоставен в страната той бил наблюдаван от всички и бил възприеман като пример за развитието ѝ. Сим-

ИМПЕРАТОРСКИЯТ РИТУАЛ НА ЖИВОТА

волично преминавал през сезоните, следвайки онази космическа закономерност, на която отговаряла позицията му, и по този начин сътворявал съдбините на империята по тайнствен магически начин. Може да се каже, че животът му бил един голям ритуал.

Но в историята се срещат и императори, пре-небрегвали тези строги, ритуални правила. Това се тълкувало като поличба за войни, лоша рекол-та или други катастрофи. Дори когато ритуалите в този си вид отпаднали, жълтият цвят останал цветът на императора. Никой подчинен не можел да се облича с жълти дрехи. Тоест – първостепенно значение е имала силата на земята, господстваща в центъра.

И ДНЕС МАГИЯТА ДЕЙСТВА!

Когато хвърлим камък във водата, се образуват кръгове, които се разпростират от центъра навън. По същия начин се разпростират и онези целенасочено предизвикани трептения при изпълнението на ритуал в пъпа на дома или при поставянето там на предмети, картини или символи, натоварени с определено значение. За това ще научите повече в следващата глава.

С личната си история искам да ви покажа колко целебен и освобождаващ може да е един ритуал на жизнените фази. Неговото дълбинно, духовно въздействие е очевидно. Моят магически ритуал инициира достъпа ми до несъзнаваното и му подеиства като сигнал. След което настъпи верижна реакция от събития, която ме накара накрая да се осъзная.

Не е ли удивително до какви ситуации непрекъснато ни отвежда нашата Висша същност, за да продължим по пътя си. А моят път не беше лишен от усилия. Между ритуалния ден и впечатляващото разрешение на проблема минаха пет месеца. Точно толкова време бе прекарал брат ми в утробата на майка ми. Тази тема ме бе занимавала многократно още от детските ми години.

Но аз не успях да стигна до цялата истина нито със средствата на рациото, нито на интуицията. Знанието беше затворено херметически в центъра на тялото ми. Да видя себе си се оказа непостижимо, докато онази дълбока промяна не освободи старите структури в него. Едва тогава разпознах запааметените съдържания и се освободих от тях.

Големият ритуал невинаги е последван от подобни дълготрайни процеси. Едно обаче е сигурно – не можем да знаем предварително къде ще ни отведе това пътуване във вътрешния ни свят, нито пък колко дълго ще продължи то. Можем единствено да се оставим на събитията, които се разгръщат от само себе си според тайнствените закони на душата.

МЪДРОСТТА НА ТЯЛОТО

Моят път ми показва по съвсем директен начин какъв *духовен инструмент* е човешкото тяло. То е проникнато от Духа, душата и Духовния аз. Те го *оживотворяват* и за мен са неоспорима реалност.

Ние можем да напредваме в духовната сфера не като се прогивопоставяме на тялото, а само с неговото съдействие. Истинската духовност се корени в тялото. Нашето тяло и цялото видимо творение са извор на вдъхновение и едва когато приемем този факт, можем наистина неотменно да бъдем свързващото звено между Земята и Небето.

Обичам да изследвам невидимия свят и духът на това търсене ме тласка към все по-нови открития. И въпреки това знам, че познавам само капчица от този безкраен океан. В едно обаче съм сигурна: земната реалност и тялото не са просто обвивка на душата, а неин видим израз. За мен цялото творение е одухотворено и в магическото светоусещане понятието „мъртва материя“ няма никакъв смисъл.

МАГИЧЕСКИЯТ ЦЕНТЪР

Магическото съзнание за фините енергийни взаимозависимости изисква много по-голяма отговорност по отношение на всичко, което вършим. Едва когато наистина се впуснем в процеса и сме готови да погледнем (преди всичко в нас самите) в най-дълбоките си измерения, магията е благословено огледало на познанието. Този, който си играе повърхностно с нея, ще получи съответно повърхностни резултати.

Един ритуал на жизнените фази по особен начин води към *инициация*. Новопридобитото знание означава не само по-силно центриране в себе си, но и разширяване на съществуването ни и същевременно – посвещение в нови измерения на собствения ни живот. Ето защо не бих

се лишила от нито едно мое изживяване. В ритуалите си аз стоя на пъпа на моя свят, в центъра на моето колело на живота. Мога сама да се намесвам, да въртя колелото, и тогава събитията се завъртат около мен. Животът ме огражда, многократно, под различни форми и в различни периоди. Промяната е отвън, но центърът остава, *ТОЙ винаги е тук*. Това е центърът на творческата сила, изначалният лъч между Земята и Небето, единствен и вечен.

За мен писането винаги е отражение на собствения ми опит и преживявания. Този ръкопис ме съпровождаше години наред. Никоя друга моя книга не е била така „своейравна“ като тази. Променях текста толкова много пъти, преподреждах го, зачерквах абзаци само и само за да пиша отново, докато се изпълних с разбирането, че самият той ми диктуваше как да го структурирам.

ПОСЛЕСЛОВ

Със снимките имах подобно усещане. Направила бях наистина много. Но когато прегледах първата коректура, забелязах, че почти всичките са на купи. Естетът в мен възропта: една и съща тема в различни варианти – колко скучно! Но някакво дълбоко чувство откликваше на тези илюстрации.

Центърът в ритуала е истински съд на силата. И тази сила избира своите образи. Независимо дали е пълен или празен, съдът остава това, което е. Потенциалът на купата е женска енергия. Тя олицетворява приемащата, концентрираща и формираща страна на безкрайната изначална енергия и силата на женската магия. А и не на последно място всички ние сме родени от една „купа“.

Понякога тъкмо непреднамерените действия имат дълбок смисъл. И така аз все пак се спрях на темата с вариации...